

Sygn. akt V Kz 955/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Krystyny Miszczak – Borkowskiej

po rozpoznaniu w sprawie **K. J.** syna H. i C. z domu T., ur. (...) w K.

oskarżonego o czyny z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego w dniu 24 listopada 2016 roku na postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie

z dnia 10 listopada 2016 roku, w sprawie sygn. akt II K 440/16, PR Ds. 100.2016

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. art. 438 pkt 2 k.p.k.

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że za postawę prawną dalszego stosowania tymczasowego aresztowania przyjmując art. 258 § 2 k.p.k. w miejsce art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.;
2. w pozostałej części utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Kutnie przedłużył wobec K. J. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na dalszy okres do dnia 28 grudnia 2016 roku godzina 11:30.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu postanowieniu obrazę przepisów postępowania, to jest:

1. art. 249 § 1 k.p.k. poprzez stwierdzenie, iż zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego jest konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w sytuacji, gdy kluczowe dla postępowania dowody zostały przeprowadzone i zabezpieczone, co miało wpływ na treść orzeczenia;
2. art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności dotyczących stanu zdrowia oskarżonego w sytuacji, gdy dalsza izolacja penitencjarna stanowić będzie poważne zagrożenie dla życia i zdrowia oskarżonego;
3. art. 258 § 4 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż obawa surowości grożącej oskarżonemu kary pociąga za sobą zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania, ewentualnie zastosowanie innych, nieizolacyjnych środków zapobiegawczych, w tym

poręczenia majątkowego w kwocie 15.000 złotych, zakazu opuszczania kraju wraz z zatrzymaniem paszportu oraz ustanowienia dozoru Policji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

Na przedpolu zasadniczych rozważań prowadzących do powyższego rezultatu kontroli odwoławczej zaskarżonego postanowienia należy zaznaczyć, że zakres argumentacji przywołanej w pisemnym motywach zaskarżonego postanowienia nie przystaje do zawartych w jego podstawie prawnej przepisów prawnych. Dostrzeżone uchybienie nie miało jednak takiego charakteru, który niweczyłby możliwość właściwej kontroli merytorycznej orzeczenia zarówno przez stronę skarżącą, jak i przez Sąd II instancji. Ostatecznie uchybienie to nie miało wpływu na istotę rozstrzygnięcia i mogło zostać usunięte przez zmianę zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w pkt 1 postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy.

Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, iż w sprawie zachodzi podstawa do zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez nieprzedłużanie stosowanego wobec oskarżonego K. J. tymczasowego aresztowania.

W analizowanej sprawie w dniu 16 września 2016 roku zapadł nieprawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Kutnie, którym oskarżony K. J. został skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności.

Przesłanka ogólna warunkująca możliwość dalszego stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, określona w art. 249 § 1 k.p.k., została zatem spełniona, co znalazło swój wyraz w treści orzeczenia.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy, w omawianej sprawie nie ma podstaw do zmiany zastosowanego środka zapobiegawczego na środek o charakterze wolnościowym.

Trafnie wskazano na obawę, że oskarżony pozostając na wolności może w bezprawny sposób wpływać na dalszy tok procesu. Nadal bowiem aktualna jest przesłanka szczególna, która legła u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania wyrażona w art. 258 § 2 k.p.k.

Potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego uzasadniona jest grożącą podejrzanemu surową karą. Zgodnie z art. 258 § 2 k.p.k. jeżeli sąd pierwszej instancji skaże oskarżonego na karę pozbawienia wolności nie niższą niż 3 lata, potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą. Chęć uniknięcia bezwzględnej kary pozbawienia wolności rodzi domniemanie, że oskarżony może utrudniać dalszy bieg prowadzonego postępowania międzyinstancyjnego.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego zachodziła zatem konieczność dalszego stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający.

Dobro prowadzonego postępowania karnego bez względu na jego etap wymaga wyeliminowania wszelkich możliwych sytuacji, w których mogłoby dojść do zakłócenia jego prawidłowego toku. Z treści zażalenia obrońcy nie wynika na jakiego rodzaju dolegliwości cierpi oskarżony a w szczególności czy są to okoliczności o których mowa w art. 259 par. 1 k.p.k. W celu weryfikacji twierdzeń obrońcy dotyczących stanu zdrowia oskarżonego Sąd Okręgowy zarządził zwrócenie się do administracji Zakładu Karnego o nadesłanie stosowych informacji, w zależności od ich treści możliwe będzie rozważenie ewentualnej zmiany tymczasowego aresztowania na inne środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym.

Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.